

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. R. V.**, zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2015, čj. KUJCK 45912/2015/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2016, čj. 10 A 121/2015 – 40, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Tábor (správní orgán I. stupně) ze dne 8. 12. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 21. 8. 2014 v době kolem 7:35 hod v katastru obce Tábor na dálnici D3 v 75. km ve směru jízdy na České Budějovice řídil osobní vozidlo tovární značky Škoda Superb, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Tím porušil § 3 odst. 3 písm. a) a § 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví podanému odvolání žalobce nevyhověl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel svůj návrh na odkladný účinek stručně odůvodnil tím, že bydlí v Praze, ale je podnikatelem v Českých Budějovicích, kde provozuje restaurační zařízení. Do Českých Budějovic musí často dojíždět. Při výkonu svého podnikání velmi často potřebuje osobní vozidlo, neboť jezdí obstarávat suroviny pro svá restaurační zařízení. Uložený zákaz činnosti by tak pro něj znamenal zvláště závažnou újmu. Stěžovatel se domnívá, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nebude nikomu způsobena žádná újma.

[3] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele posoudil a dospěl k závěru, že kasační stížnosti odkladný účinek na základě jím uváděných skutečností nelze přiznat.

[5] Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval např. v usnesení ze dne 24. 2. 2010, čj. 6 As 6/2010-61, že institut odkladného účinku je primárně spjat se žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má tedy ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení NSS ze dne 27. 1. 2012, čj. 2 As 132/2011-115).

[6] Jde-li o kasační stížnost, soudní řád správní možnost přiznání odkladného účinku zásadně nepřipouští (§ 107 s. ř. s.), a to právě s ohledem na skutečnost, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem. Současně je však upravena výjimka z tohoto pravidla, tj. že odkladný účinek kasační stížnosti lze v určitých případech přiznat za přiměřeného použití podmínek stanovených v § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že *[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Soud v takových případech odkládá právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu do doby vlastního meritorního rozhodnutí. Proto musí být vyhrazeno pouze pro ojedinělé zákonem upravené případy. Stěžovatel, který se domáhá přiznání odkladného účinku, nese břemeno tvrzení a je povinen jím tvrzené skutečnosti přiměřeně doložit.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zvažoval, zda za situace, kdy stěžovateli byl uložen zákaz činnosti za řízení bez řidičského oprávnění, může odklad vykonatelnosti správních rozhodnutí nějak změnit postavení stěžovatele. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovateli byl v minulosti Magistrátem města České Budějovice uložen zákaz řízení motorových vozidel pro všechny skupiny od 1. 7. 2014 do 1. 8. 2014; zákaz činnosti skončil v řádném termínu. Do doby kontroly nepožádal příslušný obecní úřad s rozšířenou působností o vrácení řidičského průkazu. Za těchto skutkových okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že případný odklad vykonatelnosti správních rozhodnutí může postavení stěžovatele teoreticky ovlivnit, neboť by případně mohl o vrácení řidičského oprávnění požádat, pokud tak dosud neučinil.

[8] Hlavní a jediný argument stěžovatele v nyní projednávané věci je, že k zajištění výkonu svého podnikání „*velice často potřebuje osobní vozidlo*“, jednak pro dojíždění z Prahy do Českých Budějovic, jednak pro zajištění surovin pro svá restaurační zařízení. Stěžovatel naopak netvrdí, že by řízení osobního vozidla jím samým bylo pro jeho podnikatelskou činnost přímo nezbytné. Zdejší soud opakuje, že charakter odkladného účinku spočívá v jeho mimořádnosti, přičemž především platí zásada presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů, resp. soudů. Je pouze na stěžovateli, aby soudu předložil všechny argumenty, na základě kterých se domnívá, že by výkon rozhodnutí pro něho znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám. Taková tvrzení však stěžovatel soudu nepřednesl.

[9] Je pochopitelné, že ztráta řidičského oprávnění znamená pro stěžovatele v jeho podnikatelské činnosti jistá omezení. Tyto situace jsou však řešitelné zajištěním osoby, která by v nutných případech zajišťovala řízení vozu stěžovatele (řidiče), či jiným zajištěním dopravy stěžovatele na místo, kde musí být osobně přítomen (typicky veřejnou dopravou). To s sebou samozřejmě nese zvýšené náklady či jisté nepohodlí. Výkon své podnikatelské činnosti musel stěžovatel jistě zajišťovat i v době, kdy mu byl uložen předchozí zákaz řízení motorových vozidel.

pokračování

[10] V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny nebyly, odkladný účinek proto kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nebyl přiznán.

[11] Rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu